

at de ere den Grændse, indtil hvilken Regjeringen kan gaae i sine Udgifter, men de indeholde ikke en Dvang for Regjeringen til at gjøre Udgifte af en bestemt Størrelse; de formene Regjeringen at udgive Mere, end hvad der er opført paa Finantsloven til en eller anden Gjenstand, men de formene den ikke at udgive mindre. Det er altsaa dette Standpunkt, som har ligget for i denne Sag efter dens historiske Forhold, og jeg skal sige til, at det ogsaa forekommer os, at det i og for sig er naturligt, at vi have betragtet og fremdeles betragte Rønningsslovene som en Overeenskomst mellem Regjeringen og Rigsdagen for at lette det gjensidige Forhold og for at bringe begge Thing i det rette Forhold til hinanden, altsaa at vi betragte dem som udsøndrede, som staaende Dele af Finantsloven, der altsaa i og for sig kun betyde, at Regjeringen er ansvarlig, naar den ansætter Embedsmænd med de Rønninger, som deri ere opførte. Dette har ogsaa senere viist sig i det Hele taget at være gennemført i Praxis, thi Regjeringen har ved flere Leiligheder gjort Afvigelse fra Rønningsslovene, deels saaledes, at den ved Samtykke gennem Finantsloven har givet Mere, end der har været opført i Rønningsslovene, deels saaledes, at den har givet mindre, end der var fastsat i Loven. Saa snart Opfordring dertil synes at have været tilstede, har Regjeringen altsaa ikke følt nogen Dvang paa sig i den Retning, at alle de Embeder, som opføres i Rønningsslovene, nødvendigvis skulde besættes med de Gager, som Rønningsslovene angive; saaledes har det været opfattet i Praxis, og saaledes synes det ogsaa at burde blive fremdeles. — Den Ret, som efter den Form, der er givet Rønningsslovene, har været skjænket vedkommende Embedsmænd til at faae enkelte Spørgsmaal angaaende disse Love prøvede ved Domstolene, har været benyttet i en meget ringe Grad; det er slet ikke vor Mening, at Domstolenes Afvigelser, i de enkelte Tilfælde, hvori de have været benyttede, have været mindre fuldkomne, end de kunde have været paa anden Maade, men det forekommer os dog, at det i denne Slags Sager i det Hele taget maa siges at være sandsynligt, at Regjeringen med Hensyn til disse Loves Fortolkning bedre vil kunne træffe det, der

fremgaaer som Meningen af Forhandlingerne mellem Regjeringen og Rigsdagen, end Domstolene. Det er klart nok, at der, saaledes som disse Love ere blevne og altid blive affattede, ikke er lagt Bind paa den strenge Udtryksmaade, som man i det Hele taget maa bruge, hvor det gjælder om at etablere Ret mellem Mand og Mand. Man har i en Mængde Tilfælde brugt kortsattede Betegnelser, der, naar de tages efter Ordens strenge Betydning, meget let kunne sige noget Andet end det, man har meent, og noget Stignende er Tilfældet med Finantsloven, der jo næsten ikke bruger andet end Tal. Vi have altsaa troet at burde gjøre Regning paa, at man i de enkelte Tilfælde, hvori der kunde opstaae nogen Tvivl, i det Hele taget snarere paa denne Maade kunde vente en Fortolkning, der stemmede med, hvad der var Hensigten, da Lovene blev givne, idet man tillige maa holde den Erfaring for Die, vi her have gjort, og som ligger i Forholdets Natur, nemlig at Regjeringen i Almindelighed maa anses for at være Embedsmændenes rette Bærge; overalt, hvor der er framkommet Spørgsmaal af denne Art, har det bestandig viist sig at være Reglen, at Regjeringen ingenlunde har været tilbøjelig til at unddrage Embedsmændene den Beskyttelse, som de med Grund kunne vente og forlange af den. Det har altsaa været Udvalgets Anskuelse, at man ved at overlade den Slags Afgjørelser til Regjeringen, trygt vil kunne stole paa, at denne vil vide at fortolke Lovene paa den ene Side i Overeensstemmelse med, hvad der har været Hensigten, da de bleve givne, men paa den anden Side paa ingen Maade saaledes, at det kan ventes at blive til Embedsmændenes Skade. Derhos har det ganske viist ogsaa været en Betragtning, som har gjort sig gjældende, at det efter vore Omstændigheder ingenlunde kan siges at være heldigt, at der føres Proces mellem Regjeringen og de den underordnede Embedsmænd; efter vor Opfattelse af det Forhold, der bør bestaae, og den Aanstand, som bør vedligeholdes i Embedsforhold, er det ikke heldigt, naar en Embedsmand skal være opfordret til at føre Proces med sin nærmeste Foresatte og sit nærmeste Forsvar, og derfor har Udvalget troet, at det i den Henseende vilde